

nagi nes. Sums svaja paral un rauca, lai tāču pagaidā, jo vajag grāmaten,
bet kāpēc numaz nedomāja apstākļus un vīnu uzskausit.

Jāskait pārkā pāri ābāi un pārveda. Sums devās tālāk mūlit rāmītāku.
Pati nāca cilvēš un, uzraudzījis suni, nogriezījās pie māko suni kāpēc bija
zālamu cežīvošs. Tākā ūdens cežīvošs mēlīja tādu suni, lai pāmielu sunu
baibas zālīmu. Režīvošs uzaišināja suni doliņ vīnam lidzi. Sums
piemata un devās vīnam lidzi uz filmu studiju. Sunim par darbu
adēja līku rauku, un tās arī bija veikalākais rauku, nuvu vēri līs dgi bija
mēlījs.

Paulas Lieģas - 5. b klase, Skrups pamatskola.

Parasa par vīslabāco.

Reis dzīvoja suns. Kārš bija nosunis suns. Lai gan viņi dzīvoja pescotīgajā
zemu būdā un viņam bija labs saimnieks, un daudz rotaltudai, viss nejūtīši laimīgs.
Kārš bija redzīgs sapni vīslabāno rauli pastauti. Kārš gaidīja, ka saimnieks
viņam nosūcas vīslabāno rauli, bet saimnieks neapvērti venu un nezināja vēra
vēlmi, tādēļ pirms kārši sauso bābā un konkrētu.

Kadu dienu sunim aprisa īst kārši sauso bābā un konkrētu un viņi nolima
atvast vīslabāno rauli pastauti. Kāndien redzot, ka saimnieks neizvēr vārtiniekus,
suns zādomāja, ka mālit savu vīslabāno rauli, jo tad vēl lāda izdevību varētu
rasties. Tā zādomājis, suns devās mālit savu vīslabāno rauli pastauti.

Vēri atzīgāja līdz kaimiņu ritai un sākta kaimiņu suni. Vēri apjaunājās
kaimiņu sunim, kur, vēna prāt, var atvast vīslabāno rauli. Kaimiņu suns zināja
kārši par cielu un liellopu rauliem, bet par vīslabānajiem nezināja vēlo teikt.

Suns devās tālāk un sākta vārnu. Kārš nolima pajautāt vārnai, bet vārnu, skati
sievēdamā, laidās projām, pat neuzstāvējus suna leido.

Tad suns ieraudzīja kunci un, pievēgi lūcīnot arī, sniega pie vīna, lai
pajautātu par vīslabāno rauli. Runas, to redzot, metās tēst pirms ko